

Roua vieții

Doina Bezea

Pe sub vuiet lung de codru,
prin pășuni de roua vieții,
pe cărări de soare mândru,
întorc firul tinereții.

Brumăriu și plin de zarvă,
cu icoane prinse-n floare,
naște sufletul din larvă,
a mea umbră zburătoare.

O minune stă să cadă,
din al cerului mut caier,
Dumnezeu veni să vadă,
muza-mi renăscând prin aer!

Se tot uită-n jur mirată,
tot văzduhu-i simte plânsul,
viața ce i-a fost furată,
odihnea acum într-însul.

Și-a strivit în palme dorul,
agățându-l lin pe-o creangă,
brațelor le-a tăiat zborul,
și-a căzut înfrântă-n iarbă!

Tremura de dor pădurea,
îmbrăcată-n strai de jale,
roua vieții spăla zarea,
eu umbream doinind petale!
Autor Doina Bezea